

in šumečih glasov (sausende und rauschende Laute), da bi se ložej med seboj ločile, tako odvoljene in obravnane, da se perve vselej le kratko ali v versto zategnjene, druge pa iz verste podaljšane pisati zamorejo. Tudi je bila pri čerkah tega plemena podoba enojno-sislavnih čerk slednjega odvetka *) za šumeči glas ravno tistega odvetka obderžana in le s podaljšanjem od prednjih razločena (glej kamnopisni list pod čerkami: c, č; z, ž; s, š). Kjer se pa čerka enojno-sislavnega glasú ni mogla sama na sebi podaljšati, je bila saj nje prva čertica obderžana, in todna čerka s pomočjo drugih čertic ali tezajev navzgor ali navzdol podaljšana, kakor pri: c, č. — Pri taki obravnavi sislavnih čerk že podoba sama kaže, ali ima čerka enojno sislavni ali šumeč glas, in ali je poslednji perva ali družega ali tretjega odvetka. Enako obravnava ima tudi čerka polovitega é, ktera v prvi podobi iz razpolovitenega e, v drugi in tretji iz polovitega i in e obstoji; kar namreč glas okrajšanega e ali glas med i in e na znanje daje.

Po vsem tem so v pričujočem alfabetu komaj tri ali štiri čerke za spomin nove, namreč: z, ž, č in è. Pri vseh drugih se glas lahko že iz enakosti nove podobe s podobo starega lika (Form) posname. — Razloček mehkega in terdega h pa v slovenskem jeziku ni potreben; ko bi se pa vendar hotel imeti, se čerka terdega h lahko s tem razloči, da se prva podaljšana čertica zgorej nekoliko zavije ali okrogla naredi, kakor pri novem lj. — Sploh so bile pri osnovi tega alfabetu za čerke širjih (jotiranih) in ne manj terjih glasov, tudi širje, to je, okrogle ali zakrivljene čertice rabljene. — Več enakih opomkov se najde v očitno naznanjenih sedmerih predmenih slovenskega alfabetu (Vide „Ankündigung eines allgem. slavischen und Universal- oder Weltalphabetes“. Laibach 1851—58 bei Kleinmayer und Bamberg).

Zraven dozdej omenjenega slovenskega alfabetu so tudi za vse druge slovanske narode, ja tudi za vse druge jezike in slovila potrebne manjkajoče čerke, in sicer po enakoličnosti latinskega alfabetu v številu *deseterih alfabetov* znajdene, in bodo ob svojem času pod imenom: „Allgemeines slavisches und Universal- oder Weltalphabet“ v ljubljanskem muzeji dobili, in po namernih željah tudi oddati.

Dopisi.

Iz Erdeljskega. Sibinj 9. avgusta. Ko v kontumacijo pri Rudečem turnu na Avstrijskem v vlaško knežijo prideš, se boš čudil na kupe zagledati cvenka, ki nam je že dolgo bel vrabec, namreč samo stare avstrijske tolarje, goldinarje, dvajsetice in cekine. Vlahi, kateri lastnega dnarja nimajo, novega avstrijskega srebra nočejo, tudi krajcarjev ne, starega našega dnarja pa imajo na cente. Pridši v prvo vas Kinjen stopim v nekatere kočje in v gledavši Napoleona III. in Alexandra II. si mislim, da bi vam nos zmerznil, presneti Vlahi! Naši dnarji vam dišijo, al za našega cesarja podoba nikjer prostora nimate! Pa Francozi jih znajo bolj obdelovati, kakor mi; zato pa tudi francozki duh veje tu. — Ako bi ktera slovenska ženica svojemu možu hotla po vlaško kave (kofeta) skuhati, ji hočem povedati, kako. Vzemi kave, stolci jo v možnarji in presej jo na tenkem situ. Daj vode s cukrom vred kuhati, in ko zavre, vtrosi moko in hitro od ognja postavi. Nabaši mu čibuk (turška fajfa se tako zove), posadi ga na divan (al pa pod lipo), prižgi mu

pipo, pa daj kavo z gošo vred, boš vidila, kako — kavo serkljaje in dim puhaje — milo te bo gledal; znabiti še objel te bo. — Kakšna je vlaška pošta? Dva para konjev v koruco vpreženih. Kaj je „koruca?“ Majhen voziček s štirimi kolesi, ki so iz celega lesenega kosa storjeni, pa ne okovani v primeri otročjih vozičkov na Slovenskem. Vidli sem takšno koruco; šlo je ž njo, da naj gré železnica spat. — Ali je mogoče s takšno pošto se voziti? Da. V koruco, ako si imeniten popotnik, se dene z neko preprogo pogerjnene koruzine (turšične) slame; na njo se vsedeš, ko si se v belo halo zavoljo blata zavil, se vpreš z nogami na slonilo, na katerem ste dve vervi; se daš čez persi na desno in levo privezati; primeš za vervi in — hola! ko bi te jih devet in devedeset neslo, se odpeljaš. Naj bi te pa tako oskerbljenega, od milim nebom sémtertjé plavajočega, vendar le kaka nezgoda iz vozička bercnila, imaš pištolo; sliši kočijaš strel, srečen si; ako ne, se še le na ostaji (pri štacijonu) tebe zmisli, in če te zgreši, pod berkami zagodernja: „Draku! pe pašašeru am perdut.“ (Vrag! popotnika sem zgubil.) — Vlaško vino je prav dobro. Ena oka, to je, 5 maselcov veljá 70 par ali naših 26⁴/₁₀ novih krajcarjev. Dežela je lepa in silno rodovitna; al ljudje so leni kakor Vlahi sploh. Slišal sem gospoda nekega možička prositi, naj mu korito popravi. V dveh urah je delo končano. „Koliko ti dam?“ — „En goldinar.“ „Nak! 80 krajcarjev je dosti.“ „Nočem, grem rajši spat.“ Izgovorivši to se vleže na herbet in dá persi in trebuh o soncu pražiti. — Drugokrat kaj več. Da ste mi zdravi dragi Slovenci! Cvetko.

Iz Gorice 10. avg. M. S. O naši železnici ste drage „Novice“ že večkrat kaj omenile. Ker pa delo vedno napreduje, se tudi vedno kaj novega povedati dá. Od Lačnika naprej, (to je vas blizo Gorice unkraj Soče) je železnica že zlo dokončana, tako, da so že pred mescom vožnjo skušali. Nadjamo se, da za prve dni prihodnjega mesca bode tudi most toliko dodelan, da se bode čez peljati moglo. Vpeljali so tudi pri nas te dni tako imenovane najemne kočije, katerih do zdaj pri nas viditi ni bilo. Gotovo je zdaj tudi, kar je bilo že enkrat v „Novicah“ oznajnjeno, da dobimo za prihodnje leto višjo meščansko šolo. Mesto se je za-njo verlo potegnilo ter je pripravljeno na ministerske terjatve zraven lepe hiše še 15,000 gold. za nje popravo, 2,000 gold. pa za šolske potrebe darovati. — Polje kaže prav lepo, da že davnej ne tako. Bogata in obilna je bila prva žetva, pa nič manj ali pa še bolje kažejo jesenski pridelki. Ne toča ne druga nesreča nas ni hvala Bogu! dozdej zadela. Zdi se človeku, da se po raji spreha, kadar vùn na polje gre.

Iz Istre. — V 27. listu letošnjih „Novic“ nahajoči se dopis iz Zagreba, v katerem je med drugim govorjenje o nekem župniku, ki je „Pfarramt“ iskal v „status animarum“, me spominja nekega prigodka, kterege želim priobčiti. Na izhodni strani srednje Istre je bila do leta 1848 na B. okrajna vradnija kneza A. Vradniki, večidel Nemci, so tudi le po nemško dopisovali ljudem. Al častiti duhoven v Kozljaku, rojen Dalmatinec, razuu horvaškega in italijanskega ne razume družih živih jezikov, in čeravno je to vradnikom moglo znano biti, ker je večkrat prihajal k njim, so mu vendar vsakrat dopisovali le v nemščini, ktera je njemu ptujka, tako, da je moral častiti starček daleč pošiljati njihove službene pisma brati, ako je hotel doznati, česa želé od njega. Nazadnje sit že tega nagajanja, ko mu sopet dojde nemško službeno pismo, si domisli poverniti nemilo za nedrago. Napiše namreč pismo v glagoliticí in ga vradu pošlje. Da so vradniki vsi skupaj od perva do zadnjega glagoliticice znali toliko, kolikor déte zná zvezdoslovja, si lahko mislite. Pridši nekoliko časa zatem na B., ga vprašajo, kaj jim je odgovorivši napisal. „Napisao jesam“, jim reče, „da kao što vi znate, da ja nerazumem nemačkog jezika, a ništanemanje mi dosadživata s njim, tako sam i ja znao, da glagolitica vam je kitajščina. Onom

*) Prošnji častitega gospoda pisatelja, bivnega profesorja, iskrenega Slovana, ustreci, da bi se njegov predlog slovanskemu svetu razglasil, je današnjemu listu priložena doklada z nazočimi opomki. Gospod pisatelju bo prav ljubo, ako zvedeni možje svoje misli v „Novicah“ ali drugih slovanskih časnikih o tem predlogu razodenejo. Vred.

dakle merom, kojom merili jeste, odmerio sam vam; a drugi put dopisivajte mi po kerstjanski i — Bog!“ In ta lek je nek koristil. Resnici tega prigodka sem porok; sam gosp. Anton G. ga mi je pravil. Lovro Primčkov.

Iz Čičarije 10. avg. — Pred kakimi petémi tedni je pogorelo na Staradi v Čičarii več od četrdeset hiš, t. j. vse selo razun cerkve, farovža in družih pet ali šest hiš. Zavarovanih je bilo vlani precej gospodarjev; al v svojo nesrečo letos niso še vsi plačila opravili, tako, da jih zdaj tare silna siromaščina. Dvoja sreča je, da ni požar divjal ponoči, ampak zjutraj blezo od sedmih do osmih: prva je ta, da podnevi ni bilo blaga domá in da so ljudje laglje oteli pogina, kar se je dalo oteti; drugo, kar se more sreča zvati, je pa to, da ko bi bilo goreti počelo ponoči, bi bil ogenj gotovo še več nemilih nasledkov imel. Staradci in Munci se namreč že več let pravdajo za neko goro, ktera pravda jim je že tisoče pojela in ktero pravdo je višja deželna sodnija pred nekoliko dnevi končala z izrekom, da je vse izgubljeno in vse dobljeno, to je, da je ni sodila prava sodnija, da naj se pravda počne znova pri komisii za zemljišne odveze. Zavolj te pravde so toraj Staradci pogorelci precej obdolževati počeli Munce, da so oni zapalili, in neki ženski so že res zavolj tega hoteli dajati „argumenta ad hominem“. Bog vé torej, kakošnega sumnjevanja, ako ne hujega, bi bil ta požar kriv, ako bi bilo počelo goreti ponoči. To je sad pravdanja! — Naj vam še povem, kako ostri sodniki so Čiči. V neki vasi je ukradel Čič ovco; tatvina se je zvedila po njegovi dekli in soseskini možje so sami sodbo „diktirali“ tatu: „25 ovac je zapadel zavolj ene glave“, prodali mu jih bodo in — Bog. Kadar sosed krade sosedu, ne zasluži mileje sodbe. — Kakošni težaki so Munci, razodeva njihova mlatva. Malo žita pridelujejo; to mi bo vsak verjel, kdor pozna njihovo zemljo; pa mislite, da to perišče žita sami omlatijo? Ne lečiča! Vse jim morajo otleči Kastavci in Bezjaki; raje Munec mlatiče drago plača in jih leže gleda, kakor da bi sam prijel za cepec. Veste li, kdo so Munci? To so tisti možje, ki vam na Kranjskem tako cenó z gromovitim glasom ponujajo „dobrega, kislega (subintelligitur: kerščenega) jesika ali, kakor nekteri hočejo slišati: „dobriča, kisliča jesika!“ Lovro Primčkov.

Z Pivke 10. avg. H. (Dalje). Naj ne pišem samo o kmetijskih rečéh; pridenem še nekatere jezikoslovne opombe. Na Pivki in na Krasu se nahaja marsikaj tvarine za pomnoženje slovenskega slovnika, pa tudi marsikaj osnove za izobraženje slovenske slovnice. Na primeru: beseda „blago“ se tukaj rabi sploh za živino; „nôdna“ je sploh navadno za „nosečo“; „bivati“ in „zabiti“ se rabite namesti sostavljenih „prebivati“ in „pozabiti.“ Prilog in deležje se v dvobroji ženskega spola govori s končnico *ž* ne s končnico *e*: dve lepi kravi *sti* se pasli; ne pa: dve lepe kravi *ste* se pasle. Nekteri nepravilni glagoli se pregibajo po pravilni obliki: denil, namesti del ali djal; primil, namesti prijel; doidel, namesti došel. — V izgovarjanji besed se tukaj sploh sliši čist *ž* v končnicah, ko je drugod zamolkli *e* navaden; menim, da bi bilo prav, po zgledu Notranjcev in belih Krajncov v bolj olikani slovenski govorici se poprijeti izrekovanja čistih, polnih glasnic, namesti zamolklih. Zlasti pa je naglás ali navdár notranjskih strani, ki se močno loči memo gorenške ali dolenske govorice; kar naj več se tisti derži koreničnega zloga. To sicer toliko, da se na pr. na Pivki sploh sliši: žálila, zábila, létali, plésali, zmérjale, písale; namesti: žalíla, zabíla, letáli, plesáli, zmerjále, písále. — Sicer na Notranjskem tudi italijanščina močno sega v slovenščino. Durá, pasá, kompliti se naj večkrat sliši, namesti: terpi, mine, končati ali dodelati. Morebiti pa beseda durá ni neslovenska; Čehi in Poljaki rabijo trva, terva. Oče, kje ste bil? mati, kaj ste delala? namesti: oče, kje ste bili? mati, kaj ste delali? Sem si storil zidati

hišo, namesti: sem si dal zidati hišo. — Če pridenem še kako opombo: šč se tukaj sploh govori, kjer čerke tiste drugod na Krajskem ne vedó razločiti. Maščevati se nad kom, ne maševati, kar se rabi le od opravila svete maše; iščem, puščam, ognjišče, za išem, pušam, ognjiše. Pa čudno se mi je zdelo, ko sem večkrat že slišal siša, šiša, namesti hiša, kakor na Gorenskem; ali pa grehá, namesti gréha. Naj bo to za danes zadosti.

S Cerknice 18. avg. * — Dopisovati kakemu časopisu, je dostikrat sitna in težavna reč. Če hvali dopisovavec koga, ni to po volji nasprotnikom njegovim; če je primoran koga po zasluženji kaj očitno pograjati, se zameri grajanemu in njegovi stranki; če pa pripoveduje dopisnik kak prigodek iz svojega kraja, prec se oglase spet nekteri in pravijo: kaj je bilo treba po svetu trobiti, kar se pri nas godí? Če bi torej dopisniki poslušali take in enake besede, bi časopisi ali nehali ali pa bi nam popisovali samo ptuje dežele in ljudi in mi bi bili ptujci v svoji lastni domovini. Vediti pa in pred očmi imeti se mora pred vsem to, kaj da je namen časopisov, zlasti političnih. Njih namen je, da se poganjajo za človeški blagor in ga pospešujejo na vse strani. Oni morajo pa tudi biti sredniki med vlado in podložnimi. Iz tega namena morajo hvaliti in priporočati, kar je hvale in priporočila res vredno, da se pomaga dobri reči na noge; svariti in grajati morajo, kar je svara in graje vredno, da se zatara plevél škodljivih napak in razvad. Povedati nam morajo, kaj da dela visoka vlada in nam razlagati njene postave in naredbe, nasproti pa tudi ne smejo zamolčati naših potreb, da zvé visoka vlada, kje nas čevelj žuli, in nam pomaga, ako in kadar je pomagati mogoče. Te ozire mora časopisni dopisnik zmiraj pred očmi imeti in dopisovati vsak po svoji volji in zmožnosti in potem pustiti, naj regljajo žabe v mlaki, kakor jim je drago. Po tej razložbi bi rad najpopred vprašal: ali se bo tudi za nas uresničila kdaj národna enakopravnost, kakor se je že za Madjare, Horvate, Poljce itd., ker tudi mi smo národ, ne nemški, ampak slovenski, in kar je drugim drago, je tudi nam ljubo. Kako pravično in potrebno da je, da se tudi nam dá, kar nam gré po Božji in človeški postavi, so „Novice“ že mnogokrat dokazovale in bodo gotovo še govorile o tem; za to prepustim to bolj spretnim peresom, in hočem rajše spet povedati kaj iz naših krajev. Pred kakimi tremi leti smo prosili za terg z lesom. Tisti čas so prosili za enako privoljenje tudi Rakovci, Unčani in Planinci. Ker so vsi ti štirje kraji zaporedoma ob cesti, ki pelje od nas v Planino, ni mogla višja gosposka vseh uslišati, uslišala je samo Rakovce, in jim dovolila terg z lesom vsak četertek. Kakošen odgovor da so dobili na svoje prošnje Unčani in Planinci, ne vem; nam pa je odgovorila gosposka, da ker je Rakek ob železni cesti, torej zavolj krajne lege posebno pripraven za kupčijo z lesom, nam ne more tudi enacega terga privoliti, rada pa nam dá privoljenje, imeti vsak teden teržni dan z deželnimi pridelki, ako le hočemo. Kar morajo drugi še le prositi, to se nam je ponujalo. Pa tisti, ki jim je šla o tej zadevi razsodna beseda, niso tega hotli. Zakaj da ne, nam je še zdaj zastavica, ki je ne moremo uganiti. Teržni dnevi so zato, da si kupijo živeža na tergu tisti, kateri nimajo nič polja ali pa ne pridelajo dovolj za svojo družino. Pri nas je prav veliko gostačev in rokodelcov vsake verste, ki nimajo nič in jih živé samo pridne roke. Pa tudi naše zemljišča so razdeljene na tako majhne kose, da je primoran kmetič tudi v dobri letini si živeža kupovati. V naš terg derže pa tudi pota iz vse okolice, in cesta iz Ribniškega, Kočevskega in Horvaškega pelje skozi Cerknico, toraj je vse pripravno za teržni dan. Saj imajo teržni dan vsak teden še v Ložu, manjšem mesticu, kakor je Cerknica, in vendar se jim ponaša tako dobro, da so ž njim prav zadovoljni. Res, da imamo mnogoverstne štacune in tudi žitne tergovce, pa na tergu bi se gotovo živež cenejše

kupoval, in ravno terg bi branil marsikomu, da bi ne napejal preveč cene svojega blaga v škodo kupavajočih domačinov; na tergu bi se pa dobila tudi marsiktera reč, ki je nimajo stacune na prodaj. Ker je nam torej spodletelo zastran terga z lesom, naj bi se nam saj teržni dan naklonil vsak teden, kar bi bilo koristno posamesnim, pa tudi celi soseski.

Iz Novega mesta 15. avgusta. M. P. — Naj vam, drage „Novice“, objavim, kako neutrudljivo se tukaj ukvarjajo z lepoticenjem cerkvá in z prezidovanjem in zboljšanjem poslopij. Kar se tiče zaljšanja cerkvá, so si velike zasluge pridobili naš občeljubljeni gospod prošt in ž njimi vred vsi korarji. Oni zaljšajo farno cerkev od znotraj in zunaj na svoje stroške. Dali so prva dva stranska žertvenika ponoviti in zvonik iznova kriti po gotiškem obrisu, ki se bo kmalo dodelan prijazno oziral po bližnjih dolinah in daljnih gorah. Krit bo s ploščicami, in viditi je, da mu ga ne bo para ne blizo ne deleč. Leta 1856 je bila na mertvišču sozidana lepa kapelica, in več kot polovico stroškov so visokočastiti gosp. korar F. J. na se vzeli. Kar pa zboljšanje poslopij zadene, naj povem, da stanovniki tû svoje hiše zlo prezidujejo in iz temnih sob svetle delajo. Nekatere hiše starelega okusa so se letos lepo prezidale. — 2. in 3. septembra bodo pri nas milostljivi gospod knezo-škof birmali začemši to sv. opravilo v Št. Rupertu, kjer so vpervič duhovno pastirstvo začeli in kaplan bili.

Iz Kranja 17. avg. J. V. — Končalo se je tudi pri nas šolsko leto in učitelji z učenci vred se veselijo počitnih dni. Bilo je pa to leto v naši glavni ljudski šoli v vseh štirih razredih 363 učencov — 228 fantov in 135 deklet. Razun teh je pa še obiskavalo šolo za ženske dela 43 deklet, nauk petja 40 učencov, nauk risanja 42, nedeljsko šolo v dveh razredih pa 200 učencov. Število vseh učencov je po tem bilo 563. Po narodu so vsi Slovenci bili, razun štirih Lahov iz Tersta in nekaj nemških Korošcov, ki so jih starši le-sem poslali, da se tû v slovenskem mestu slovenskega jezika naučijo. 9. in 10. dan t. m. je bilo konecletno izpraševanje; učenci so dobro odgovarjali. Drugi dan popoldan so se z dostojno slovesnostjo najpridnišim šolske darila delile; poprej so pa učitelji in učenci nekaj pesem zapeli.

Iz Ljubljane. V saboto je bil po navadi rojstni dan Njih Veličanstva presvitlega našega cesarja s cerkveno slovesnostjo v stolni cerkvi praznovan; veliko sv. mašo so peli premilostljivi gospod knezoškof; pričujoči so bili Njih eksc. deželni gosp. poglavar z vso višjo civilno gospôdo; tukajšno c. kr. vojaško kerdelo pa je za se obhajalo cerkveno svečanost poleg kolodvora pod milim nebom. Popoldne je v praznovanje slavnega godú bilo kosílo pri svetlemu gosp. nadvojvodu Ernst-u, zvečer pa veselica pri prevzvišenemu deželnemu gosp. poglavarju grofu Chorinski-mu. — Gospod prošt Kos so za general-vikarja, dosluženi gosp. šolski svetovavec Šlaker pa za častnega kanonika izvoljeni.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Iz Dunaja. Kakor se kaže, se ta mesec še ne bojo začeli veliki zbori deržavnega svetovavstva, zakaj pretekli teden je menda odbor 21 deržavnih svetovavcov svoje posvetovanja še le končal; kar je ta zbor sklenil, se bo pred še natisnilo, in en iztis potem vsakemu deržavnemu svetovavcu izročil, da bo vsak za-se vse dobro domá prevdaril in vedil, za česa bo šlo v velikem zboru, ki se po vsem tem tedaj ne bo začel pred prihodnjim mescom septembrom.

— Po ministerskem ukazu od 30. julija se imajo tudi na Horvaškem in Slavonskem za manjše pravde krajne sodnije ustanoviti, v katerih bojo možje (razsodni možje) sodili; začele se bojo te sodnije 1. oktobra t. l. Ob enem je ministerstvo velelo, naj se okrajne sodnije razun Zagreba

tudi na Reki, v Varaždinu, Karlovcu in Oseku napravijo in naj sodijo v vseh takih pravnih, kjer tožba 100 forintov nov. dn. ne presega.

— 19. dan t. m. so se snidli upniki na kant djane velike tergovske hiše Arnstein-ove in Eskeles-ove na Dunaji, ki je imela cukrarnico ljubljansko, graško in več drugih posestev. Notar dr. Kaiser je dokazal, da premoženje te hiše znaša 4 milijone in 113.814 gold., dolgovi pa 9 milijonov in 156.537 gld. Odbor, ki je prevzel poravnanje teh dolgov, je ponudil vsakemu, ki ima pri tej hiši kaj terjati, 15 gold. za 100, ki mu jih hoče berž odrajtati, pozneje pa utegnejo še 15 gold. dobiti, tako, da za 100 gold. bi dobil vsak upnik 30 gold. Baron Eskeles je potem besedo poprijel in razložil, po kakošnih nesrečah je prišla ta nekdanj tako imenitna hiša na kant; rekel je odkritoserčno, da so svoje špekulacije preveč napeli in čez svojo moč storili. Upniki so bili zadovoljni s to čeravno veliko zgubo, ker so prepričani, da je poštenost te hiše še večja kakor nje nesreča.

— Vremenski prerok prerokuje dolgo in lepo jesen, ki nas bo odškodovala za neprijetno poletje. Prerokuje pa to iz sledečih prikazni: žabe ragljajo še ponoči kakor spomladi, — lastovice spet valijo, — kukovica se je slišala še zadnje dni pretečenega mesca, in prepelica še ni omolknila, čeravno ni žita več na polji.

Ogersko. Iz Pešta 15. avg. Danes zjutraj sta bila na vseh mestnih voglih dva oklica nabita. V enem deželni poglavar fzm. vitez Benedek prepoveduje, da po vsem Ogerskem se ne smejo nikjer in nikomur več bakljade napraviti. Drugi oglas pa zapopada prepoved, po kateri ne sme nihče tistih palic nositi, ki so podobne buzdohanu, ki je bil nekdanj v vojskah navadno orožje; buzdohan je cep z batastim, robotim koncom. Na Ogerskem so začeli zdaj po tej podobi nositi lične glaviče, ki pa jih je deželno poglavarstvo po omenjenem oklicu v versto prepovedanega orožja postavilo, tedaj oostro prepovedalo. Tudi so bili včeraj vredniki vseh nevladnih časnikov na policijo poklicani in bilo jim je v imenu deželnega poglavarstva zažugano, da vsak prestopnik zoper tiskarno postavo se bo brez vse milosti kaznoval. — V pondeljek 20. dan t. m. je bil na Ogerskem velik praznik sv. Štefana, deželnega patrona. Veliko se je že davnej pred govorilo o posebnih slovesnostih ta dan, pa bali so se tudi kakošnih posebnih demonstracij. „Fremdenblatt“ piše, da je ogerski primas prišel v Budo in na dan cesarjevega godu pel veliko sv. mašo; na sv. Štefana dan pa bo obhajal cerkveno svečanost deželnemu patronu na čast. Velika gospoda je večidel na deželi. Deželni poglavar je dovolil, da pri procesii na sv. Štefana dan ne bo policije po ulicah; mestne županiji v Peštu in Budi pa ste odgovorne za ohranjenje dostojnega reda.

— Telegraf je naznanil časniku „Fremdb.“ 19. dan t. m. zvečer ob desetih to-le: „Ravno zdaj se jutranjemu dnevu na čast osvetljuje celo mesto. Na več hišah vihrajo velike narodne bandera. Po ulicah je ljudstva vse polno. Eljen-klici in popevanje Szozat-a se slišijo; povsod kraljuje red in mir.“

Iz Oseka 12. avg. V vasi Vertovacu blizo Požega je pred nekimi tedni tukajšna kerčmarica Nina K. svojega moža, s katerim je imela 3 otroke, umoriti dala. Najela je za to hudodelstvo dva človeka. Ko sta ga res zaklala, je vpila in tulila kakor da bi se ji bila največja nesreča zgodila, pa se vé da vse je bilo sleparija. Ker je sodnii bilo znano, da ima z nekim drugim možem opraviti, jo je vkljub vsem joku umora sumljivo zapreti dala; preiskava je razodela, da je res umora kriva. Po nagli sodbi so bili vsi trije 8. dan t. m. v Požegu obešeni.

Iz Reke 11. avg. Včeraj so se podali poslanci reške in bakarske županije in reške tergovske zbornice na Dunaj, da razodenejo cesarju nadloge, ktere žugajo deželi, ako se kmali ne napravi železnica.